

Corneliu Fotea

Puf de pădărie

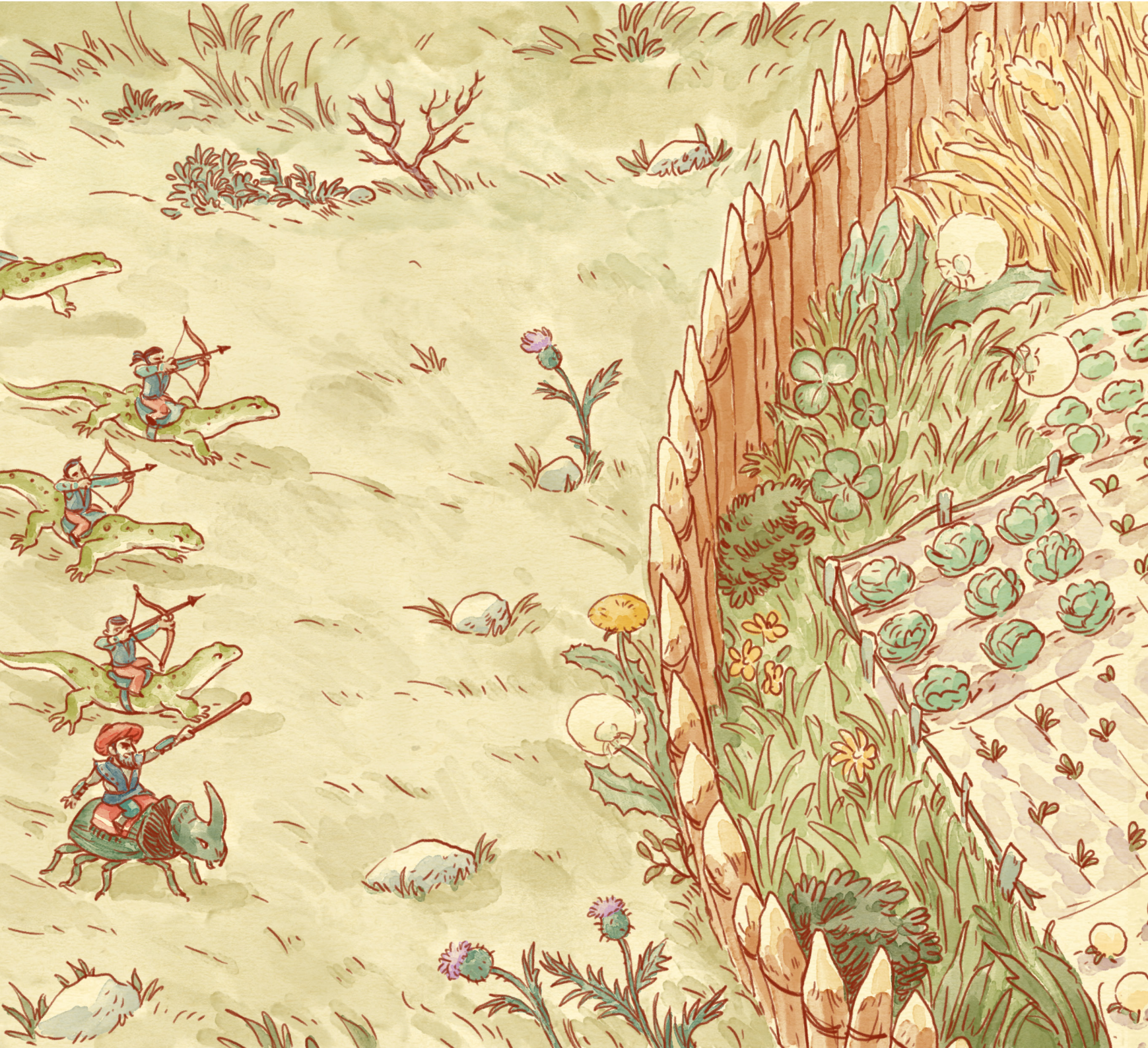
ilustrații de Dan Ungureanu

arthur

Ceea ce am să vă povestesc s-a întâmplat într-o țară îndepărtată. Cât de îndepărtată n-am să vă pot spune. Se vede că nu era mai depărtată decât poți ajunge cu gândul, dacă și eu am auzit de ea. I se spunea Țara Câmpiei de Aur.









Vestea despre bogăția și frumusețea acelei țări străbătuse pământul de vreme ce oaste după oaste o tot cerca cu război. Și de aceea, mai-marii Țării Câmpiei de Aur hotărâra să o înconjoare cu zid. Pas de-i mai bate hotarele!

Dar vezi că tare greu mai era pe-atunci să stea pacea cât veacul. Că unora le-ardea talpa să bată țări și mări cu tolba plină de săgeți purtătoare de moarte.

Așa se face că un neam vecin cu țara de care vă spun căuta mereu pricină de război: ba că zidurile lor ar umbri ogoarele din preajmă, ba că soarele stă prea mult la ei și din pricina zidurilor apune mai devreme la ceilalți și câte și mai câte. Și, pe-atunci, războaiele țineau cât o viață de om, ba și mai mult. Pleca omul la război, abia însurat și cu doi-trei prunci, și se-ntorcea moșneag de-și trimitea feciorul mai mare să lupte în locul lui sau pe cel mai mic și tot așa până ce uitau de ce s-au luat și, de necaz, se aprindeau mai rău.



Numai că, vezi, oamenii din Țara Câmpiei de Aur nu erau războinici. Au tot trimis ei solie la vecini cum că e mai bine să fie prieteni și vecini buni și să nu se bată, dar ți-ai găsit să te-nțelegi cu cei puși pe sfadă, care, de războinici ce erau, nici vreme să-și îngrijească ogoarele și casele n-aveau.

